

Nekaj od beračev.

Mlad, pa grozno nadležen berač je na Ogerskem pogosto-
ma v neko grajščino zahajal in vselej le po berlah (bergljah)
prikoruncal, s celo oteklino in s cunjami poobezanimi no-
gami. Ni ga bilo drugač odpraviti spred dvora, kakor z
obilim darom.

Nekega dne se podá mladi grajšak na lov. Razposlavši
svoje pse po dragah čaka, da bi mu kaj izvohali in na
strel prignali. Čaka in čaka, pa vse zastonj, ker ni ga
bilo zdišati divjega repa. Naposled dolgega čakanja sit na
uro pogleda; stekla je enajst. Oprezovaje še nekoliko, da
bi vendar psi saj kakega zajčka prignali, začuti, da nekdo
memo korači, in med potom poje in žvižga. In glej jo pre-
vrat! Kdo nek je? Navadni beračún. Naravnost v
grad jo maha, berle na rami, zdravih, akoravno debe-
lih in obezanih stopalov, in hitro jo korači svoj pot naprej,
brez vse skerbí, da ga pri stezi zad za drevom mladi graj-
šinski gospod izpod čela svojega debelo gleda.

Ko psi vendar le prazni prizijajo, jo gospod domú na-
krene, in pridši, že berača zunaj pred gradom na klopi se-
deti in ostanjkov čakati najde. Odložé svoje lovsko orodje
hlapce pokliče, jim skrivnost zastran beračúna razodene, in
jim veli pripravljenim biti, ko jim bode zažvižgal.

Mladi gospod zdaj h beraču stopi in ga prijazno po-
bara: kako je to, da je tako cvetečega obraza mladeneč
ohromil? Je že bolezen stara, in kako si jo je navlekel?
Beračún dé, da ne pomne več, kdaj se mu je bolezen pri-
čela in da je že od mladega tak revež. — Gospod dé: „Daj!
pokaži mi svojo naboglživost in rane; jez sem se zdravil-
stva učil, in sem ti morebiti pomagati v stanu, ker mlademu
človeku se še večkrat pomagati more.“ „O žlahni gospod!
— dé beračún — ko bi vi moje rane vidili, bi ostermeli
in težave bi vas opasti utegnile.“ Gospod pravi: „Ti mi
nič še tako ognjusnega in ostudnega pokazati ne moreš, da
bi v bolnišnicah ne bil že stokrat vidil; le derzno pokaži
svojo boleost, ker želim ti pomagati.“

Dolgo se je mladi plemenitnik z beračem prepiral, pa
ni ga omečiti mogel, da bi mu bil rane pokazal. Že je
sleparju pečeni gosjak zlo dišal, in rad bi jo bil iz praha
pometel, — al prepozno je bilo, ker ga gospod ni več spred
sebe pustil.

Naposled zažvižga, in hlapci prihité. Gospod jim ukaže
popasti berača in mu vse cunje okrog nog odvezati. Ko prve
cape odvežejo, se tudi privezano sirovo in že smerd-
ljivo meso odvalí; pod mesom pa so bile suhe obeze
povíte, in pod njimi vse zdrave noge, ker nosil je le na
videz tako povite nogé, da se je dela ložej ogibal in usmi-
ljene ljudi sleparil.

Gospod še popraša berača, zakaj to počenja in s ta-
košno grozno pretvaro svet mami? Berač ne čerhne in ne
vé odgovora dati. Gospod ukaže hlapcu po stol in palico
stopiti, da beraču hale pomerijo in mu številko, ktera se
mu spodobi, na dupno naložé.

Berač prejemši plačilo za svojo hudobo jo brez bergelj
potegne, in ni ga bilo več za njim ne sledú ne tirú. —

Ker pa že od hlimb lenih in zanikernih beračev govo-
rim, naj še iz verle „Sedmice“ eno prav zrelo le-sem
postavim:

Nedavnej — pravi „Sedmica“ — je v Parizu se tale
prav smešna zgodila: Nekega slepca (slepega berača) je
lep psiček na privozi po mestu okrog vodil. In glej! ne-
kemu porednemu fantalinu ta beračev psiček tako dopade,
da se približa (češ, saj beračún ne vidi), privozo psu vzame
in ga odnesti hoče. Berač pa v tem hipu spregledaje začne
fanta tako s palico po herbtu arsat, da mu je vse veselje
do psa izklestil, in jo je kričé pobegnul. Berač spet psičku
privozo otveže, zameži kakor popred, in dalje tava. — Mi-
slim, da Parižani to zvedši niso dolgo oprezovali, temu
slepcu pomagati, da je spregledal.

Ko bi se beračúnom bolj na pete stopalo, bi marsikter

svojega beračúnstva ne hlinil in se ne pretvarjal siromaka
ali berača, ko bi lahko z delom svoj kruhek pošteno vžival.
— Lenoba, lenoba, ne pa revšina je večidel vzrok bera-
čúnstva! J. M.

Prislovice iz Liburnije.

Greh živega budí (vést), mertvega sudi. — Malinara
promeniš, tata ne. — Koga je prositi, ni mu se groziti. —
Kebast (z odsekanim repom) pes in šepast človek je huji
od vraga. — Ugljen iz popela speče bolje, nego ki sveti
(skrit sovražnik več škoduje). — Duga klobasa se rada
prekine (dolge dela so redko dobre). — Suha streha ne
kaplje (daj živini in ona bo tebi dala). — Ki muči, ih
devet ukroti. — Svoje laze (prelaze) graditi. (dolge pla-
čevati). J. V.

Novičar iz raznih krajev.

Kakor rodovinam (družinam) tistih zdravnikov,
ki so v javni službi za kolero umerli, ravno takose imajo
vprihodnje po cesarskem sklepu tudi takim, katerih oče (zdrav-
nik) je v službi za tifusom (legarjem ali vročinsko bolezi-
nijo) umerl, penzije darovati; rodovinam v taki službi
umerlih strežnikov gré po ravno tem sklepu provi-
zija, ktero ima ministerstvo notrajnih oprav določiti. — Iz
Tersta v Milan se preselivši nadvojvoda Ferdinand
Maks je ubogim teržaškega mesta 3000 fl. podaril. —
Maršal Radecki si je Verono za svoje prihodnje pre-
bivališče izvolil. — Iz Benetk se piše, da je tudi tam če-
dalje manj srebrnih dvajsetíc, toliko več pa francozkih,
sardinskih in rimskih cekinov. Pred dohodom Cesarjevim
na Laško so v beneški dnarni kovnici več milijonov novih
dvajsetíc od leta 1856 nakovali, ki so jih Cesar za plačila
izdali; al komaj so prišle svojega plačila vredne dvajse-
tice med ljudstvo, so jih ondašnji menjavci berž pokupili in
jih poslali na ptuje, posebno na Sardinsko in Francozko,
zamenjavši jih za ptuje manj vredne cekine. — Kakor pa
so avstrijske dvajsetice in avstrijski cekini Sardin-
com ljubi in dragi, ravno tako pisano gledajo avstrijsko
vlado in avstrijsko moč na Laškem, in poslednji čas je
sovražstvo sardinskih časníkov do avstrijske vlade tako do
verha prikipélo, da bi se utegnila diplomatična zaveza med
vladama popolnoma raztergati ali le na tanki nitki obviséti.
— Ker se še zmiraj veliko kmetovavcov in drugih na Du-
naj oglašá, da bi radi kaj v razstavo poslali, je odbor
podaljšal čas napovedbe do konca tega mesca; potem
pa se ne bo nič več vzelo. — 15. dan t. m. je bil černo-
gorski knez Danílo pri cesarju Napoleonu. Turški po-
ročnik si je na vso moč prizadeval ubraniti, da bi se to ne
bilo zgodilo. Minister Valevski ga je peljal k cesarju. Ali
je kaj opravil ali ne, se še ne vé; to pa je gotovo, da či-
sto prazna skor ne bo njegova pot v Pariz, ker francozka
vlada si v tem dopada, celi svet jemati pod svoje krilo. —
O pomanjkanji važnih političnih novíc naj povémo svojim
bravcem nekaj od vremenskega prerokovanja za
letošnje leto; saj je stara navada, da od vremena
začnemo kramljati, kadar se nam nit zanimiviše konverza-
cije terga. Znan in zeló star lovec v zgornjem Valis-u prero-
kuje sledeče: Izperva ne bo spomlad prijazna, pozneje
pa bo tako lepa, da že več let nismo take imeli; poletje
bo zeló toplo, letina dobra; žita bo obilo, le nekterega so-
čivja ne bo; krompir ne bo gnjil, pa droban bo; vina ne bo
obilo, pa bo dobro; čbelarji naj se posebno veselijo: toliko
medú in voska že niso imeli od leta 1834; izmed sadja
bojo posebno češnje, češplje (sljive) in vse kosično sadje
dobro obrodilo; konopelj tako velikih že dolgo nismo doži-
veli; lan bo pa redek; gosenc in drugega merčesa bo čuda
veliko po vertih; zato je treba tičem prizanašati; hudega
vremena in ploh bo precéj, zato pa tudi povodinj, vendar
bo to škodovalo le nekterim krajem. — Tako prerok. Bog
daj, da bi ne bil slame jedel!